VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2015. gada 15. jūlijā *

Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Priekšspriegojuma tērauda Eiropas tirgus — Cenu noteikšana, tirgus sadale un apmaiņa ar konfidenciālu komercinformāciju — Lēmums, ar kuru konstatēts LESD 101. panta pārkāpums — Sadarbība administratīvajā procesā — Vispārējās tiesas Reglamenta 139. panta a) punkts

Lieta T-406/10

Emesa - Trefilería SA , Arteišo [*Arteixo*] (Spānija),

Industrias Galycas SA , Vitorija [*Vitoria*] (Spānija),

ko pārstāv *A. Creus Carreras* un *A. Valiente Martin*, advokāti,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *V. Bottka* un *F. Castilla Contreras*, vēlāk – *V. Bottka* un *A. Biolan*, pārstāvji, kuriem palīdz *M. Gray*, *barrister*,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *F. Florindo Gijón* un *R. Liudvinaviciute-Cordeiro*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt un grozīt Komisijas 2010. gada 30. jūnija Lēmumu C(2010) 4387, galīgā redakcija, par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/38344 – Priekšspriegojuma tērauds), kurā grozījumi ir izdarīti ar Komisijas 2010. gada 30. septembra Lēmumu C(2010) 6676, galīgā redakcija, un Komisijas 2011. gada 4. aprīļa Lēmumu C(2011) 2269, galīgā redakcija.

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*] (referents), tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] un E. Kolinss [*A. Collins*],

sekretāre S. Spiropula [*S. Spyropoulos*], administratore,

* Tiesvedības valoda – angļu.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 26. jūnija tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums [1] [..]

Vispārējās tiesas vērtējums

113 Pirmais pamats būtībā attiecas uz to, ka, ņemot vērā ECPAK 6. pantu un Pamattiesību hartas 47. pantu, konkurences tiesību pārkāpumu jomā īstenojamais process esot prettiesisks, jo, runājot par krimināltiesiskā rakstura procesu, Komisija nevarot uzņemties vienlaikus izmeklēšanas, apsūdzības un lēmuma, ar kuru tā uzliek sodu, pieņemšanas funkcijas apstākļos, kad Vispārējā tiesa attiecībā uz minētajiem lēmumiem neīsteno pilnu kontroli, un atbilstoši tam, ko apgalvo prasītājas, tas tā neesot.

Principu atgādinājums

114 Ir jāatgādina, ka savā iepriekš 69. punktā minētajā spriedumā *Schindler Holding* u.c./Komisija (EU:C:2013:522), Tiesa ir nospriedusi:

"33. [..] pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumiem, pats fakts, ka lēmumus, ar ko piemēro naudas sodus konkurences jomā, pieņem Komisija, nav pretrunā ECPAK 6. pantam atbilstoši Eiropas Cilvēktiesību tiesas interpretācijai. Šajā ziņā jānorāda, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā *A. Menarini Diagnostics* pret Itāliju, kas attiecas uz sodu, kuru Itālijas konkurenci regulējošā iestāde piemērojusi pret konkurenci vērstu darbību dēļ, kuras līdzīgas darbībām, kurās tiek vainotas apelācijas sūdzības iesniedzējas, Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir uzskatījusi, ka, ņemot vērā piemērotā naudas soda ievērojamo apmēru, sods bardzības ziņā ietilpst krimināltiesību jomā.

34. Tomēr [minētā tiesa] norādītā sprieduma 58. punktā ir atgādinājusi, ka uzticēt administratīvām iestādēm uzdevumu izmeklēt un novērst konkurences noteikumu pārkāpumus nav nesaderīgi ar ECPAK, ja vien ieinteresētā persona par jebkuru šādi pret to pieņemtu lēmumu var vērsties tiesā, kura sniedz ECPAK 6. pantā paredzētās garantijas.

35. Iepriekš minētā sprieduma lietā *A. Menarini Diagnostics* pret Itāliju 59. punktā Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir precizējusi, ka ECPAK 6. panta ievērošana pieļauj, ka administratīvā procesā "sodu" vispirms piemēro administratīva iestāde. Tomēr tajā ir noteikts, ka administratīvās iestādes lēmumu, kas pats neatbilst ECPAK 6. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, vēlāk pārbauda tiesu iestāde ar neierobežotu kompetenci. Šādas iestādes īpašību vidū ir kompetence faktiski un juridiski katrā punktā grozīt zemākas iestādes pieņemto lēmumu. Tiesu iestādei, konkrēti, ir jābūt pilnvarām aplūkot visus faktiskos un tiesību jautājumus, kam ir nozīme attiecībā uz tajā ierosināto lietu.

36. Lemjot par efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu, kas ir vispārējs Savienības tiesību princips, kas pašlaik ir izklāstīts Pamattiesību hartas 47. pantā un kas Savienības tiesībās atbilst ECPAK 6. panta 1. punktam, Tiesa ir atzinusi, ka papildus Līgumā paredzētajai tiesiskuma pārbaudei Savienības tiesai ir neierobežota kompetence, kas tai atbilstoši LESD 261. pantam ir atzīta ar Regulas Nr. 1/2003 31. pantu un kas pilnvaro to aizstāt Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu un līdz ar to atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto naudas sodu vai noteikto kavējuma naudu (spriedums, 2011. gada 8. decembris, *Chalkor*/Komisija, C-386/10 P, Krājums, EU:C:2011:815, 63. punkts).

1 — Ietverti tikai tie šī sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

37. Attiecībā uz tiesiskuma pārbaudi Tiesa ir atgādinājusi, ka Savienības tiesai tā ir jāveic, pamatojoties uz elementiem, kādus prasītājs iesniedzis, lai pamatotu izvirzītos prasības pamatus, un ka tā nedrīkst atsaukties uz Komisijas rīcības brīvību ne attiecībā uz to elementu izvēli, kādi tiek ņemti vērā, piemērojot 1998. gada pamatnostādnēs minētos kritērijus, ne attiecībā uz šo elementu vērtējumu, lai atteiktos veikt padziļinātu gan juridisku, gan faktisku pārbaudi (spriedums *Chalkor* /Komisija, EU:C:2011:815, 62. punkts).

38. Tā kā Līgumos paredzētā pārbaude nozīmē, ka Savienības tiesa īsteno gan faktisko, gan juridisko pārbaudi un ka tā ir tiesīga novērtēt pierādījumus, atcelt apstrīdēto lēmumu un grozīt naudas sodu apmēru, Tiesa ir secinājusi – nešķiet, ka LESD 263. pantā paredzētā tiesiskuma pārbaude, ko papildina Regulas Nr. 1/2003 31. pantā paredzētā neierobežotā kompetence attiecībā uz naudas soda apmēru, būtu pretrunā pašlaik Pamattiesību hartas 47. pantā paredzētā principa par efektīvu tiesību aizsardzību tiesā prasībām (spriedums *Chalkor*/Komisija, EU:C:2011:815, 67. punkts)."

115 Turklāt visa apstrīdētā lēmuma pārbaudes pēc savas ierosmes neesamības gadījumā netiek pārkāpts efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips. Šī principa ievērošanai nav nepieciešams, lai Vispārējā tiesa – kurai, protams, ir jāatbild uz izvirzītajiem pamatiem un jāveic faktisko un tiesisko apstākļu pārbaude – pēc savas ierosmes no jauna uzsāk lietas materiālu pilnīgu izpēti (spriedumi, 2011. gada 8. decembris, *Chalkor*/Komisija, C-386/10 P, Krājums, EU:C:2011:815, 66. punkts, un 2013. gada 26. oktobris, *Kone* u.c./Komisija, C-510/11 P, EU:C:2013:696, 32. punkts).

116 Saistībā ar spriedumu par atcelšanu relatīvo piemērošanas jomu Tiesa ir vairākkārtēji nospriedusi, ka lēmums, kas konkurences jomā ir pieņemts attiecībā uz vairākiem uzņēmumiem, lai gan tas ir izstrādāts un publicēts vienota lēmuma formā, ir jāanalizē kā individuālu lēmumu sērija, ar ko attiecībā uz katru uzņēmumu adresātu tiek konstatēts tam inkriminējamais pārkāpums vai pārkāpumi un attiecīgajā gadījumā tam uzlikts naudas sods (spriedumi, 1999. gada 14. septembris, Komisija/ *AssiDomän Kraft Products* u.c., C-310/97 P, Krājums, EU:C:1999:407, 49. un nākamie punkti, un 2002. gada 15. oktobris, *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P, Krājums, EU:C:2002:582, 100. punkts).

117 Savā 2013. gada 11. jūlija spriedumā *Team Relocations* u.c./Komisija (C-444/11 P, EU:C:2013:464) Tiesa ir nospriedusi, ka, izņemot īpašu apstākļu pastāvēšanas gadījumu, ja lēmuma adresāts nolemj celt prasību atcelt tiesību aktu, Savienības tiesai ir jāizskata tikai tie lēmuma apstākļi, kas attiecas uz šo adresātu, un apstākļi attiecībā uz citiem adresātiem nav uzskatāmi par Savienības tiesas izskatāmās lietas priekšmetu; šajā ziņā tā atsaucas uz savu 2013. gada 22. janvāra spriedumu Komisija/*Tomkins* (C-286/11 P, Krājums, EU:C:2013:29, 43. un 49. punkts).

118 Pārējā daļā lēmums attiecībā uz adresātiem, kas nav cēluši prasību atcelt tiesību aktu, paliek saistošs (šajā ziņā skat. spriedumu, *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, minēts 116. punktā, EU:C:2002:582, 100. punkts).

119 Turklāt ir ticis nospriests, ka procesuālās garantijas, kas ir saistītas ar konkurences tiesību normu pārkāpumu jomā īstenojamo procesu, neuzliek Komisijai pienākumu noteikt tādu savu iekšējo organizāciju, kas novērstu, ka viens un tas pats ierēdnis konkrētā lietā varētu darboties kā izmeklētājs un ziņotājs (skat. spriedumu, 1999. gada 11. marts, *Aristrain*/Komisija, T-156/94, Krājums, EU:T:1999:53, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

120 Tiesa turklāt ir nospriedusi, ka nav nekādu šķēršļu tam, lai personas, kuras Komisija ir pilnvarojusi veikt uzklausīšanu, par uzklausīšanas rezultātiem informētu Komisijas locekļus, kuriem ir jāpieņem lēmums par naudas sodu uzlikšanu (spriedums, 1970. gada 15. jūlijs, *Buchler*/Komisija, 44/69, Krājums, EU:C:1970:72, 19.–23. punkts).

Par pirmā pamata pamatotību

121 2013. gada 18. decembrī Vispārējā tiesa 1991. gada 2. maija Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros nolēma rakstveidā uzdot prasītājām jautājumu attiecībā uz sprieduma *Schindler Holding* u.c./Komisija, minēts 69. punktā (EU:C:2013:522), iespējamo ietekmi uz to prasības pamatojumam izvirzīto pirmo pamatu. Tās šo lūgumu izpildīja 2014. gada 30. janvārī.

122 Prasītājas šajā ziņā norādīja, ka, lai gan ir spriedums *Schindler Holding* u.c./Komisija, minēts 69. punktā (EU:C:2013:522), tās paredz uzturēt savu pirmo pamatu (skat. iepriekš 111. punktu).

123 No vienas puses, ievērojot iepriekš 114. un nākamajos punktos atgādināto judikatūru, ir jānoraida visi iebildumi attiecībā uz Komisijas aizliegtās vienošanās jomā veiktā procesa, kurš ir paredzēts Regulā Nr. 1/2003, nesaderību ar ECPAK 6. pantu un Pamattiesību hartas 47. pantu, kā arī neierobežotas kompetences, ko Vispārējā tiesa īsteno šajā jomā, apgalvoto neesamību.

124 Ņemot vērā iepriekš 115. punktā atgādināto judikatūru, iebildumi attiecībā uz Vispārējās tiesas veiktas visa apstrīdētā lēmuma pārbaudes pēc savas ierosmes neesamību tāpat ir jānoraida.

125 Prasītāju argumentācija, saskaņā ar kuru būtībā spriedumu par individuāla lēmuma konkurences jomā, ar kuru tā adresātam ir uzlikts sods, *erga omnes* iedarbības neesamība esot nesaderīga ar Vispārējās tiesas veicamās pilnīgās pārbaudes prasību un padarot visu Komisijas un Vispārējās tiesas īstenoto procesu par nesaderīgu ar ECPAK 6. panta 1. punkta prasībām, tāpat ir jānoraida.

126 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka individuāla lēmuma atcelšanai ir *erga omnes* iedarbība un tā attiecas uz visām personām, bet saskaņā ar iepriekš 116. punktā minēto judikatūru un tomēr neskarot noteiktu īpašu apstākļu pastāvēšanas gadījumus, no šīs atcelšanas, atšķirībā no vispārpiemērojama akta atcelšanas, ne visi gūst labumu (spriedums Komisija/*Tomkins*, minēts 117. punktā, EU:C:2013:29, 43. un 49. punkts). Tādējādi spriedums, ar kuru ir atcelts lēmums, kas ir daļa no Komisijas aizliegtās vienošanās jomā īstenotā procesā pieņemtu individuālu lēmumu virknes, noteiktos apstākļos tiesvedībā, kuras rezultātā tiek pieņemts šis spriedums par atcelšanu, var radīt sekas attiecībā uz citām personām, kas nav prasītājs.

127 Otrkārt, ir jākonstatē, ka, pieņemot spriedumu *Schindler Holding* u.c./Komisija, minēts 69. punktā (EU:C:2013:522), Tiesa ir paredzējusi apstiprināt visa procesa, ko aizliegtās vienošanās jomā veic Komisija un Vispārējā tiesa, saderību ar ECPAK 6. pantu un Pamattiesību hartas 47. pantu. Tādējādi ar prasītāju apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem Vispārējā tiesa apstākļos, kad nepastāv tās spriedumu *erga omnes* iedarbība, neveicot Komisijas lēmuma pilnīgu pārbaudi, šo secinājumu nevar apstrīdēt, jo Tiesa, spriežot lietā, kurā ir ticis pieņemts spriedums *Schindler Holding* u.c./Komisija, minēts 69. punktā (EU:C:2013:522), katrā ziņā ir ņēmusi vērā iepriekš 116.–118. punktā atgādināto pastāvīgo judikatūru.

128 Visbeidzot, treškārt, ciktāl ir nepieciešams, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesa katrā ziņā nav tiesīga aizstāt Savienību veidojošo varu, lai veiktu grozījumus ar Līgumu nodibinātajā tiesību aizsardzības līdzekļu un procesu sistēmā (skat. spriedumu, 2005. gada 21. aprīlis, *Holcim (Deutschland)*/Komisija, T-28/03, Krājums, EU:T:2005:139, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

129 Tādējādi iebildums attiecībā uz spriedumu par atcelšanu *erga omnes* iedarbības neesamību ir jānoraida.

130 No otras puses, saistībā ar argumentāciju, ko prasītājas ir norādījušas, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdotajiem rakstveida jautājumiem, kā arī jautājumiem, kas tām šajā ziņā ir tikuši uzdoti tiesas sēdē, ir jākonstatē, ka tā katrā ziņā nav pamatota.

131 Ir jānorāda, ka Regulā Nr. 1/2003 nav paredzēts, ka lēmums, ar kuru tiek pabeigts administratīvais process, būtu lēmums, kas jāpieņem Vispārējai tiesai. Šī argumentācija *de lege ferenda*, ko prasītājas turklāt ir atzinušas tiesas sēdē, nebalstās ne uz kādu šajā lietā piemērojamā regulējuma pamatu, un ar to tādējādi nevar pamatot pret Komisijas lēmumu celtu prasību atcelt tiesību aktu.

132 Turklāt ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1/2003 25. panta 5. punktā ir paredzēts, ka vēlākais, kad iestājas noilgums, ir diena, kurā beidzas termiņš, kas ir divreiz ilgāks par noilguma termiņu, ja Komisija nav uzlikusi soda naudu vai kavējuma naudu. Turklāt 25. panta 5. punktā ir precizēts, ka maksimālo desmit gadu termiņu pagarina par laiku, uz kuru noilguma termiņš ir pārtraukts atbilstoši 6. punktam. Šīs regulas 25. panta 6. punktā ir paredzēts, ka noilguma termiņu soda naudu vai kavējuma naudas uzlikšanai pārtrauc uz laiku, kamēr Komisijas lēmumu izskata Eiropas Savienības Tiesas procesā.

133 Šajā lietā nav strīda par to, ka Komisija lēmumu, ar kuru prasītājām ir uzlikts naudas sods, ir pieņēmusi pirms Regulas Nr. 1/2003 25. panta 5. punktā paredzētā desmit gadu termiņa izbeigšanās.

134 Tādējādi, ciktāl prasītājas vēlas norādīt, ka attiecībā uz tām esot iestājies noilgums, ir jānorāda, ka savas prasības tās ir cēlušas 2010. gada 15. septembrī un ka atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 25. panta 6. punktam noilgums, sākot no šī datuma, ir ticis pārtraukts.

135 Tādējādi pirmais pamats ir jānoraida kopumā.

[..]

Vispārējās tiesas vērtējums

Principu atgādinājums

152 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tikai tas uzņēmums, kurš, pamatojoties uz paziņojumu par iecietību, ir sadarbojies ar Komisiju, saskaņā ar šo paziņojumu var saņemt naudas soda, kas tiktu uzlikts šādas sadarbības neesamības gadījumā, samazinājumu. Šis samazinājums nevar tikt attiecināts uz sabiedrību, kura attiecīgā pārkāpuma laikposma daļā ir ietilpusi ekonomiskajā vienībā, kuru veido uzņēmums, bet kura tajā vairs nav neietilpusi brīdī, kad šis uzņēmums ir sadarbojies ar Komisiju. Pretējā interpretācija tostarp nozīmētu, ka uzņēmumu pēctecības gadījumā sabiedrība, kura sākotnēji ir piedalījusies pārkāpumā kā tajā tieši iesaistīta meitasuzņēmuma mātesuzņēmums un kura šo meitasuzņēmumu vēlāk ir nodevusi citam uzņēmumam, attiecīgajā gadījumā saņemtu naudas soda samazinājumu, kurš ir ticis piešķirts šim pēdējam uzņēmumam saistībā ar tā sadarbību ar Komisiju, lai arī minētā sabiedrība pati nav nedz piedalījusies attiecīgā pārkāpuma atklāšanā, nedz arī īstenojusi izšķirošu ietekmi uz savu agrāko meitasuzņēmumu šīs sadarbības laikā. Ņemot vērā paziņojuma par iecietību mērķi, kas ir veicināt Savienības konkurences tiesībām pretējas rīcības atklāšanu, un lai nodrošinātu šo tiesību efektīvu piemērošanu, nepastāv iemesli uzņēmumam saistībā ar tā sadarbību ar Komisiju piešķirtā naudas soda apmēra samazinājuma attiecināšanai uz uzņēmumu, kurš, lai gan tas pagātnē ir kontrolējis attiecīgajā pārkāpumā iesaistīto darbības nozari, pats nav devis ieguldījumu tā atklāšanā (šajā ziņā skat. spriedumus, 2014. gada 30. aprīlis, *FLSmidth*/Komisija, C-238/12 P, Krājums, EU:C:2014:284, 83.–85. punkts; 2014. gada 19. jūnijs, *FLS Plast*/Komisija, C-243/12 P, Krājums, EU:C:2014:2006, 85. un 87. punkts, un *Hoechst*/Komisija, minēts 148. punktā, EU:T:2009:366, 76. punkts).

153 No šīs judikatūras izriet, ka kritērijs, kas ir jāņem vērā, lai novērtētu, vai uzņēmumam ir piemērojama iecietības programma, ir tā faktiskais sniegums pārkāpuma pierādījumu atklāšanā vai konstatēšanā.

154 No tā izriet arī tas, ka iecietības programma ir piemērojama uzņēmumam, tas ir, ekonomiskai vienībai, kas pastāv brīdī, kad pieteikums iecietības programmas piemērošanai ir iesniegts Komisijai.

155 Uzņēmuma faktiskās sadarbības princips ir atspoguļots paziņojuma par iecietību 7. punktā, kā arī tā 11. punkta a) apakšpunktā attiecībā uz atbrīvojumu no naudas soda, saskaņā ar kuru uzņēmumam ir pilnībā, pastāvīgi un ātri jāsadarbojas ar Komisiju visā administratīvā procesa laikā, un šī paziņojuma 23. punkta b) apakšpunkta otrajā daļā attiecībā uz naudas soda apmēra samazināšanu, kas paredz, ka Komisija var ņemt vērā uzņēmuma sadarbības apjomu un nepārtrauktību no tā pierādījumu iesniegšanas dienas.

156 Tādējādi, ja uzņēmums faktiski nesadarbojas pārkāpuma pierādījumu konstatēšanā, tam nevar tikt piešķirts nekāds naudas soda apmēra samazinājums.

157 Pamatojoties uz minēto, Tiesa iepriekš 152. punktā minētajos spriedumos ir uzskatījusi, ka uz sabiedrību, kas attiecīgā pārkāpuma laikposma daļā ir ietilpusi ekonomiskajā vienībā, kuru veido uzņēmums, bet kura tajā vairs nav neietilpusi brīdī, kad šis uzņēmums ir sadarbojies ar Komisiju, nevar tikt attiecināta ekonomiskai vienībai, kas ir faktiski sadarbojusies ar Komisiju, piemērotā iecietības programma.

158 Tāpat uz šī pamata Tiesa ir uzskatījusi, ka nav nekāda pamata naudas soda apmēra samazinājumu, kas uzņēmumam ir piešķirts saistībā ar tā sadarbību ar Komisiju, attiecināt uz uzņēmumu, kurš gan iepriekš ir kontrolējis attiecīgajā pārkāpumā iesaistīto darbības nozari, bet pats nav devis ieguldījumu tā atklāšanā.

159 Ir jāuzskata, ka iecietības programmas piemērošanas izslēgšana, kuras pamatā ir ieguldījuma pārkāpuma atklāšanā un efektīvas sadarbības neesamība, šajā ziņā ir piemērojama gan agrākam meitasuzņēmumam saistībā ar tā agrākā mātesuzņēmuma sniegtu pieteikumu iecietības programmas piemērošanai, gan arī agrākam mātesuzņēmumam saistībā ar tā agrākā meitasuzņēmuma sniegtu pieteikumu iecietības programmas piemērošanai.

Vērtējums šajā lietā

160 Šajā lietā vispirms ir jāatgādina, ka pieteikumu iecietības programmas piemērošanai, attiecībā uz kuru prasītājas apgalvo, ka tas tām esot piemērojams, 2007. gada 28. jūnijā ir iesniegušas *Arcelor España* un tās meitasuzņēmumi, *Mittal Steel Company* un tās meitasuzņēmumi, ieskaitot *Arcelor*, un *Tréfileurope* un tās meitasuzņēmumi, un tās ir tieši prasījušas, lai ikviens *Arcelor España* piešķirtais atbrīvojums no naudas soda vai tā samazinājums tāpat tiktu attiecināts uz *Emesa* un *Galycas*, jo saskaņā ar starp *Arcelor España* un *Companhia Previdente* noslēgto vienošanos par pārdošanu *Arcelor España* nodrošina to tiesības uz aizstāvību.

161 Tomēr ir jākonstatē, ka, lai gan 2007. gada 28. jūnija pieteikumā iecietības programmas piemērošanai ir iekļautas tiešas atsauces uz *Emesa* un *Galycas*, formāli tās nav uzskatāmas par uzņēmuma, ko veido pieteikuma iecietības programmas piemērošanai iesniedzēji, daļām, ko prasītājas turklāt neapgalvo.

162 No iepriekš 152. punktā minētās judikatūras izriet, ka pieteikums iecietības programmas piemērošanai, kuru sabiedrība formāli nav iesniegusi, tai var būt piemērojams tikai tad, ja šī pieteikuma iesniegšanas brīdī tā un pieteicējs ir bijuši viena un tā paša uzņēmuma daļa.

163 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka *Emesa* un *Galycas*, kuras *Companhia Previdente* ir iegādājusies 2004. gadā, vairs nav bijušas *Arcelor España* daļa brīdī, kad tā 2007. gadā ir iesniegusi savu pieteikumu iecietības programmas piemērošanai. Tādējādi Komisija apstrīdētajā lēmumā ir pareizi norādījusi, ka tās vairs nav bijušas uzņēmuma, kas Komisijai ir iesniedzis pieteikumu iecietības programmas piemērošanai, daļa.

164 Ir jānorāda, ka samazinājums 5 % apmērā, kas *Emesa* un *Galycas* tika piešķirts saistībā ar informāciju, ko tās pašas ir sniegušas Komisijai 2002. gadā, ir ticis attiecināts uz *Arcelor España* tā iemesla dēļ, ka brīdī, kad prasītājas ir paziņojušas šo informāciju, *Arcelor España* un prasītājas tieši ir veidojušas daļu no viena un tā paša uzņēmuma.

165 Turpmāk ir jāpārbauda, vai, ņemot vērā īpašos izskatāmās lietas apstākļus un neraugoties uz iepriekš minētajiem apsvērumiem, Komisijai ir bijis jāattiecina uz prasītājām no *Arcelor España* sniegtā pieteikuma iecietības programmas piemērošanai izrietošās priekšrocības.

166 Šajā ziņā ir jākonstatē, pirmkārt, ka prasītāju aktīvā sadarbība ar Komisiju procesā, kura noslēgumā ir ticis pieņemts apstrīdētais lēmums, aprobežojas ar informāciju, ko tās ir sniegušas Komisijai to pašu 2002. gada 25. oktobrī sniegtajā pieteikumā iecietības programmas piemērošanai, saistībā ar kuru Komisija ir piešķīrusi naudas soda apmēra samazinājumu 5 % apmērā.

167 Prasītājas, protams, norāda, ka *Emesa* piezīmes, ko *Arcelor España* ir sniegusi saistībā ar 2007. gada 28. jūnija pieteikumu iecietības programmas piemērošanai, nākot no prasītājām, tās attiecīgajā laikā esot sarakstījis agrāks *Emesa* darbinieks un tām esot bijusi būtiska nozīme saistībā ar pārkāpuma ilgumu un smagumu.

168 Tomēr ir jānorāda, ka šī piezīmju izcelsme un to pievienotā vērtība, kas netiek apstrīdēta, nepierāda prasītāju aktīvu sadarbību ar Komisiju. Tieši pretēji, no lietas materiāliem izriet un prasītājas to neapstrīd, ka *Emesa* piezīmes, ko Komisijai ir nodevusi *Arcelor España*, ir bijušas pēdējās minētās, nevis prasītāju rīcībā, un nav strīda par to, ka tās nav bijušas informētas par *Arcelor España* iesniegto pieteikumu iecietības programmas piemērošanai, kuru *Arcelor España* atbilstoši piemērojamiem noteikumiem ir aplūkojusi kā konfidenciālu.

169 Otrkārt, Komisijas rīcība, kura, pretēji tās apgalvojumiem, nav precīzi un savlaicīgi informējusi *Arcelor España* par to, ka tās pieteikums iecietības programmas piemērošanai nevar tikt paplašināts, lai ietvertu *Emesa* un *Galycas*, tomēr nevar radīt prasītājām tiesības gūt labumu no *Arcelor España* pieteikuma iecietības programmas piemērošanai.

170 Aplūkojot no labas pārvaldības principa aspekta, *ArcelorMittal España*, protams, būtu varējusi iebilst pret to, ka uz *Arcelor España* 2007. gada 28. jūnija pieteikumu iecietības programmas piemērošanai Komisija ir atbildējusi tikai 2008. gada 19. septembrī, tieši nenoraidot lūgumu attiecināt no pieteikuma izrietošās priekšrocības uz *Emesa* un *Galycas*, tomēr tas neietekmē prasītāju iespēju gūt labumu no pieteikuma iecietības programmas piemērošanai, kura [sniegšanā] tās nav aktīvi piedalījušās.

171 Visu šo iemeslu dēļ ir uzskatāms, ka Komisija, neattiecinot uz *Emesa* un *Galycas*, kurām uz to nav bijis tiesību, no *Arcelor España* iesniegtā pieteikuma iecietības programmas piemērošanai izrietošās priekšrocības un tātad nepiešķirot tam naudas soda apmēra samazinājumu, kas būtu analoģisks Komisijas *ArcelorMittal España* piešķirtajam samazinājumam, Komisija nav pārkāpusi ne labas pārvaldības principu un Pamattiesību hartas 41. pantu, ne vienlīdzīgas attieksmes principu, ne arī taisnīguma prasību.

172 Līdz ar to otrais pamats kopumā ir jānoraida.

[..]

Par tiesāšanās izdevumiem

188 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punkta pirmajai daļai lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

189 Tā kā prasītājām spriedums ir nelabvēlīgs un Komisija, kā arī Padome ir lūgušas piespriest tām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, prasītājām jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas un Padomes tiesāšanās izdevumus.

190 Turklāt saskaņā ar Reglamenta 139. panta a) punktu, ja kāds lietas dalībnieks ir Vispārējai tiesai radījis izdevumus, no kuriem ir bijis iespējams izvairīties, it īpaši, ja prasībai ir acīmredzami ļaunprātīgs raksturs, Vispārējā tiesa var piespriest šim lietas dalībniekam segt minētos izdevumus.

191 Ir jāatgādina, ka šajā lietā ar 2014. gada 16. maija rīkojumu Vispārējā tiesa ir uzdevusi Komisijai sniegt dokumentu, kas ir bijuši 2013. gada 17. decembra procesa organizatorisko pasākumu priekšmets un kas tai vēl nav tikuši sniegti, konfidenciālo versiju.

192 2014. gada 23. maijā Komisija Vispārējai tiesai ir nodevusi šo dokumentu nekonfidenciālo versiju.

193 Ar 2014. gada 12. jūnija rīkojumu Vispārējā tiesa ir uzdevusi Komisijai sniegt šo dokumentu konfidenciālo versiju.

194 Komisija izpildīja šo lūgumu 2014. gada 16. jūnijā.

195 Tādējādi, ņemot vērā izdevumu, kuri Vispārējai tiesai ir bijis jāsedz un no kuriem ir bijis iespējams izvairīties, būtisko raksturu, Komisijai ir jāpiespriež atlīdzināt Vispārējai tiesai šo izdevumu daļu EUR 1500 apmērā.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt.

2) *Emesa-Trefilería SA* un *Industrias Galycas SA* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas un Eiropas Savienības Padomes tiesāšanās izdevumus;

3) piespriest Komisijai maksāt Vispārējai tiesai naudas summu EUR 1500 apmērā atbilstoši Reglamenta 139. panta a) punktam, lai atlīdzinātu daļu no izdevumiem, kas Vispārējai tiesai ir bijis jāveic.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2015. gada 15. jūlijā.

[Paraksti]